

משבר חריף במעמדה של ישראל בארצות הברית

אבישי בן ששון גורדיס וטד ששון | גיליון 2130 | 20 באפריל 2026

מצבה ההולך ומחמיר של ישראל בדעת הקהל האמריקאית ניכר בסקרים המגלים דעת קהל שלילית בקרב קהלים קריטיים ובכללם רפובליקנים ואוונגליסטים צעירים ודמוקרטים מכל הגילאים. התפיסה השלילית של ישראל מצטרפת לשיח תקשורתי ביקורתי (בפרט על תפקידה של ישראל במלחמה באיראן), מהלכים בקונגרס להתניית הסיוע לישראל ועיסוק שלילי גובר בפעילות השדולה הפרו-ישראלית בושינגטון.

אם לא יחול שינוי חד במגמות הנוכחיות, השואבות את כוחן גם מפעולותיה ומדיניותה של ישראל (לצד מגמות מתמשכות ותופעות אנטישמיות), תמצא עצמה ישראל בהקדם ללא עוגן תמיכה באף אחת מהמפלגות. בכלל זאת, בקרב קהלי המטרה העיקריים של המדיניות הישראלית בעשור החולף – רפובליקנים ונוצרים אוונגליסטים. קושי זה מוחרף על ידי מגמות בדעת הקהל בקרב יהדות ארצות הברית ובכוחה הפוליטי של הקהילה הממוסדת. ניסיון ישראלי למצות הישגים מדיניים וצבאיים בתמיכת הממשל הנוכחי עשוי מצידו להאיץ את קיבוען של המגמות השליליות הנוכחיות.

אחד מיסודות היחסים המיוחדים בין ישראל לבין ארצות הברית לאורך העשורים האחרונים היה האהדה שחשו רבים בציבור האמריקאי כלפי ישראל, שהיתרגמה לתמיכה כמעט בלתי מסויגת במערכת הפוליטית האמריקאית. במשך זמן רב הייתה תמיכה זו יציבה, בין היתר הודות לעליה בתמיכה הרפובליקנית שאיזנה את הירידה בקרב דמוקרטים. מאז תחילת המלחמה ברצועת עזה נרשמת מגמת ירידה במדדים שונים של תמיכה ציבורית אמריקאית בישראל. ירידה זו הואצה במהלך מערכת "שאגת הלבאי" נגד איראן. כך, לצד שיתוף פעולה מבצעי חסר תקדים בהיקפו בין צבא ישראל וארצות הברית, מסתמן כי הפגיעה במעמדה של ישראל העמיקה נוכח הרושם שלפיו היא גררה את ארצות הברית למערכה שבעיני רבים אינה משרתת את האינטרס האמריקאי וגורמת אי-נוחות לציבור האמריקאי.

קריסת מעמדה של ישראל בדעת הקהל האמריקאית

מזה זמן ניכרת בסקרי דעת קהל [שחיקה](#) במעמדה של ישראל בארצות הברית, בפרט בקרב הציבור הדמוקרטי ובקרב צעירים מכלל המגזרים. מובילי דעת קהל דמוקרטים מציבים כנקודה קריטית בתהליך זה את התנגדותו הפומבית של ראש ממשלת ישראל, בנימין נתניהו, להסכם הגרעין עם איראן שעלויו חתם הנשיא ברק אובמה בשנת 2015. מאז מתקפת חמאס ופרוץ המלחמה ברצועת עזה חלה האצה במגמה זו המגיעה למפנה בימים אלה.

סקר של מכון Pew [שנערך](#) בעיצומה של המערכה הנוכחית באיראן מצא כי 60% מהציבור האמריקאי תופסים את ישראל באופן שלילי או שלילי מאד. זאת, בהשוואה ל-53% שהביעו דעה שלילית כזו בסקר Pew מ-2025, ו-42% ב-2022 (ראו טבלה 1).

טבלה 1: רגש כלפי ישראל על פי שנה*

שנה	קבוצה	(%) שלילי	(%) חיובי
2022	כלל המדגם	42	55
	רפובליקנים	23	75
	דמוקרטים	52	44
2025	כלל המדגם	53	47
	רפובליקנים	31	67
	דמוקרטים	65	33
2026	כלל המדגם	60	37
	רפובליקנים	37	62
	דמוקרטים	71	27

Pew Research Center*

בהשוואה בינלאומית, מהסקר עולה כי ישראל נתפסת באופן דומה יותר למדינות עוינות את ארצות הברית ביניהן רוסיה, איראן וסין, ובאופן שלילי יותר מאשר לערב הסעודית, טורקיה ומצרים (ראו טבלה 2).

טבלה 2: רגש כלפי מדינות נבחרות (2026)*

המדינה	(%) שלילי	(%) חיובי
רוסיה	85	13
איראן	82	15
סין	70	28
ישראל	60	37
טורקיה	58	30
ערב הסעודית	55	33
מצרים	45	45
צרפת	23	75
גרמניה	20	78
בריטניה	18	80
קנדה	14	85

Pew Research Center*

פירוט הנתונים בחתך גילי מטיל זרקור על עומק השינוי שחל בדעת הקהל. נתונים המתפרסמים כאן לראשונה בשיתוף מכון Pew, מראים שבקרב בני 18-29, 75% מכלל המשיבים אוהבים בדעה שלילית או שלילית מאד על ישראל. זאת לעומת 67% מבני 30-49. מבין אלה המזדהים כדמוקרטים ונוטים לדמוקרטים, 85% מבני ה-18-29 מחזיקים בדעה

שלילית, ו-83% מבני ה-30-49. בקרב רפובליקנים ונוטים לרפובליקנים בני 18-29 64% מחזיקים בדעה שלילית על ישראל, לעומת 52% מבני 30-49. למרות שהשחיקה במעמד ישראל בקרב רפובליקנים מתחת לגיל 50 נצפתה כבר בסקרים קודמים, בסקרים אלה, ובכללם בסקר Pew משנת 2025, לא נרשם רוב של רפובליקנים צעירים המחזיקים בדעה שלילית על ישראל. מצב זה השתנה כעת. (ראו טבלה 3).

טבלה 3: רגש בחתך מפלגה וגיל (2026)*

	קבוצת גיל	(%) שלילי	(%) חיובי
כלל המדגם	18-29	75	23
	30-49	67	29
	50-64	52	46
	65+	45	52
דמוקרטים	18-29	85	13
	30-49	83	15
	50-64	76	21
	65+	76	22
רפובליקנים	18-29	64	35
	30-49	52	45
	50-64	30	69
	65+	18	82

*המידע באדיבות Pew Research Center

גם בפילוח לפי השתייכות דתית, ניתן לראות שחיקה עמוקה בקרב צעירים ביחס לישראל. 50% מהאוונגליסטים הלבנים מתחת לגיל 50 אחזים בדעה שלילית לעומת 47% המחזיקים בדעה חיובית בקבוצת גיל זו. 74% מהקתולים הצעירים רואים את ישראל באופן שלילי לעומת 22% התופסים אותה באופן חיובי. בקרב בלתי משויכים דתית, 80% מתחת לגיל 50 תופסים את ישראל באופן שלילי ו-18% חיובי (ראו טבלה 4).

טבלה 4: רגש בחתך דת וגיל (2026)*

Religious Group	Age Group	Unfavorable (%)	Favorable (%)
Protestant	18–49	58	38
	50+	40	58
White evangelicals	18–49	50	47
	50+	20	77
Catholic	18–49	74	22
	50+	50	46
Unaffiliated	18–49	80	18
	50+	68	30

*טעות דגימה 4-9%. המידע באדיבות Pew Research Center

בשל מגבלות סטטיסטיות הנובעות מגודל המדגם, לא ניתן לפלח את תתי הקבוצות הדתיות באופן מפורט יותר על פי גיל. בה בעת, סביר שלו היינו בוחנים אוונגליסטים מתחת לגיל 30 היינו מוצאים שהם מהווים משקולת שלילית על התמיכה בישראל בקרב קהילה זו. זאת, בהמשך לנתונים [שהתפרסמו לאחרונה](#) המעידים על שחיקה, פחות עמוקה אמנם, בעמדת קהילה זו.

לנתונים אלה חשיבות רבה משום שמזה לפחות כעשור [בחרו](#) מוביליה של קבלת ההחלטות בנושא האמריקאי בישראל למקד את מאמצי הדיפלומטיה הציבורית שלהם בקהל הרפובליקני ובפרט בקרב האוונגליסטים. זאת מתוך תפיסה כי מספרם הרב של אוונגליסטים, תמיכתם הדתית בישראל, וחיבורם למפלגה הרפובליקנית - שנתפסה כעוגן יציב יותר למערכת היחסים עם ממשלת ישראל - הופך אותם לקהל היעד העיקרי בו יש להשקיע. אולם נתוני דעת הקהל המובאים כאן, מציעים כי אסטרטגיה זו שתרמה לחיבור ההדוק עם ממשל טראמפ (ומאיך ג'יסא, פגעה במערכת היחסים עם המפלגה הדמוקרטית ותומכיה), מגיעה למיצוי.

במקביל, אף שהקהילה הקתולית לא נחשבת באופן מסורתי למרכזית בתמיכה בישראל, מרכזיותם הגוברת של אישים קתולים שמרנים בולטים, למשל סגן הנשיא ג'יי.די.וואנס, בקרב אליטות הימין האמריקאי החדש, מגבירה את חשיבותה. הנתונים אמנם לא מספקים אינדיקציה ברורה לגבי תפיסתם של קתולים שמרנים את ישראל, אך הם מצביעים על החובה להעמיק בניתוח ובהבנת סוגייה זו.

מבט מזווית הקהילה היהודית

להתדרדרות בדימויה של ישראל בציבור האמריקאי מתווספים שינויים בתוך קהילה היהודית. הקהילה המאורגנת, ששימשה בעבר עוגן לתמיכה בישראל, מאבדת בהדרגה מהשפעתה הפוליטית. זאת ועוד, בקרב הציבור היהודי, ובפרט בקרב צעירים, ניכר תסכול עמוק ממדיניות הממשלה בישראל, המוביל לאימוץ עמדות שליליות יותר כלפי ישראל ומדיניותה.

שני סקרי דעת הקהל בקרב יהודי ארצות הברית - הראשונים מאז פרוץ המלחמה באיראן - מצביעים על אודות התנגדות רחבה למערכה המשותפת של ארצות הברית וישראל נגד איראן. סקר אחד, שנערך על ידי קבוצת מלמן עבור המכון הלא-מפלגתי [Jewish Electorate Institute](#), מצא כי 55% מהמצביעים היהודים מתנגדים לפעולה הצבאית. הסקר השני, שנערך על ידי קבוצת GBAO עבור ארגון הליברלי [J Street](#), מצא כי 60% מתנגדים למלחמה. שני הסקרים נערכו בקרב מצביעים יהודים במהלך המחצית השנייה של חודש מארס.

כללית, עמדותיהם של יהודי ארצות הברית כלפי המלחמה דומות מאוד לעמדות הציבור האמריקאי הרחב, אשר ברוב הסקרים מביע התנגדות למלחמה בשיעור דומה. גם הפערים המפלגתיים דומים למדי. למשל, בסקר מלמן, 83% מהרפובליקנים היהודים תומכים במערכה, בעוד 74% מהדמוקרטים היהודים מתנגדים לה.

אף כי העמדות מושפעות מנאמנויות מפלגתיות, הן משקפות גם שיקול דעת אסטרטגי ודאגה מפני תגובת נגד אנטישמית. בסקר GBAO, 63% מהמשיבים היהודים ציינו כי "דיפלומטיה וסנקציות" הן הדרך היעילה ביותר להתמודד עם האיום האיראני, לעומת 37% שהעדיפו פעולה צבאית. בסקר מלמן, 54% מהמשיבים היהודים אמרו כי המלחמה צפויה לעורר "דאגה לגבי תפקידן של ישראל ויהודי ארצות הברית במדיניות החוץ האמריקאית".

סקר GBAO מצביע במיוחד על המשך שחיקה בעמדות הכוללות של יהודי ארצות הברית כלפי ישראל - תהליך שהחל כבר במהלך השנה השנייה למלחמה ברצועת עזה. בתשובה לשאלה נפוצה בסקרי דעת קהל, 30% מהמשיבים היהודים אמרו כי בסכסוך במזרח התיכון אהדתם נתונה יותר לפלסטינים מאשר לישראלים - שיעור שהיה גבוה אף יותר בקרב קבוצות הגיל הצעירות.

המצביעים היהודים היו חלוקים גם בשאלת הסיוע הכספי והצבאי של ארצות הברית לישראל: 31% תמכו בסיוע "ללא תנאים", 44% תמכו בסיוע "רק אם ישראל עומדת בחוק האמריקאי", ו-26% התנגדו לכל סיוע.

סימנים מדאיגים לא רק בסקרי דעת קהל

בשורות המפלגה הדמוקרטית הולך וגובר השיח הביקורתי על אודות סיוע צבאי לישראל. 40 מתוך 47 סנאטורים דמוקרטים [הצביעו](#) ב-15 באפריל בתמיכה בחקיקה שתמנע מכירת דחפורים לישראל ו-37 תמכו בחסימת ייצוא של פצצות במשקל חצי טון (החקיקה נכשלה). הצבעות קודמות ברוח זו [זנן](#) לתמיכה פחותה בקרב דמוקרטים. להצבעה הפעם הצטרפו גם סנאטורים יהודים וכאלה הנחשבים תומכי ישראל, דוגמת אליסה סלוטקין ממישיגן [שהסבירה](#) כי תמכה בהצעה משום שהיא מבחינה בין תמיכה בישראל לבין תמיכה בממשלתה ובשל התנגדותה ל"מלחמת הברירה" שהכריז טראמפ על איראן, היא בחרה להתנגד להעברת הסיוע הזו. היא אף הבהירה כי בעתיד תתמוך בהעברת נשק מגננתי לישראל, אך תשקול הצעות סיוע אחרות לגופן.

לקראת בחירות האמצע בארצות הברית, שיערכו בנובמבר, ותום תקופת מזכר ההבנות הנוכחי בין המדינות ב-2028 יגברו הקולות התומכים בסיוע הישיר. לדוגמה, חברת בית הנבחרים הבולטת אלכסנדריה אוקסיו קורטז (AOC), שבעבר הביעה תמיכה במימון מערכות נשק מגננתי מסוימות לישראל, התחייבה כי תתנגד למימון אמריקאי של סיוע ביטחוני באשר הוא, כולל מערכות הגנה אווירית, והביעה ציפייה כי ישראל תממן את הרכש שלהן בעצמה. היא הדגישה כי תקפיד שישראל תשתמש במערכות שתרכוש בהתאם לחוק האמריקאי וזאת במענה לביקורת בארצות הברית על כי ממשל ביידן נמנע מלהגביל את הסיוע לישראל אף שהיו לו עדויות על הפרת חקיקה שאמורה לוודא שנשק אמריקאי לא ישמש לפגיעה בזכויות אדם. באופן המבטא את הלגיטימיות הגוברת של עמדה זו במפלגה הדמוקרטית, הלובי הליברלי הפרו-ישראלי J-Street קרא למדיניות סיוע ברוח זו.

לקריאה להטלת מגבלות על הסיוע לישראל חובר גם עיסוק ביקורתי גובר בשורות מתפקדי המפלגה הדמוקרטית וליברלים בציבור האמריקאי במעורבות של הלובי המרכזי הפרו-ישראלי AIPAC במערכת הפוליטית. כך, מסתמן כי בפריימריז דמוקרטיים רבים, היסטוריה של קשר לשדולה וקבלת מימון ממנה, שבעבר נחשבו לאות של כבוד, הם כעת מהלך טעון הסבר.

מן העבר השני, לאחר חודשים של תסיסה סביב התמיכה בישראל בקרב דמויות בולטות בתקשורת של המחנה השמרני האמריקאי הובילה המלחמה באיראן לעימותים גלויים בנושא בין הנשיא טראמפ לבין חלק מתומכיו הקולניים ביותר. הדוגמה המובהקת ביותר לכך היא המגיש טאקר קרלסון, שמזה זמן מבטא עמדות אנטי-ישראליות חריפות ואף אנטישמיות ומעניק במה לדמויות גזעניות ואנטישמיות. קרלסון, לצד מגישי פודקאסטים ודמויות תקשורת בולטות אחרות, [תקף](#) את החלטת טראמפ לפתוח במלחמה, כשהוא טוען כי היא משרתת את ישראל ולא את ארצות הברית. המתקפות הבלתי פוסקות מצד אגף זה הובילו את טראמפ [לתקוף](#) את קרלסון ושאר מתנגדי המלחמה, שרבים מהם הביעו עמדות אנטי ישראליות, אך [הללו לא נסוגו](#). בתנועה פוליטית המתאפיינת במרכזיותו האישית של טראמפ, העובדה שהתערבותו לא השתיקה את הביקורת על ישראל ותומכיה במערכת הפוליטית האמריקאית עשויה להעיד על הלגיטימיות של עמדות כאלה לכל הפחות בקרב אליטות רפובליקניות וקהל המאזינים והעוקבים של אלה המחזיקים בהן.

הרקע לשינוי והשפעות צולבות

הפגיעה במעמדה של ישראל נובעת בחלקה ממגמות ארוכות טווח ומשינויים טכנולוגיים שהנכחו, הגבירו ולעתים ממש הפיצו שקרים ביחס לנעשה ברצועת עזה ובזירות לחימה אחרות של ישראל. זאת, לצד התפתחות במות המאפשרות תפוצה רחבה הרבה יותר של שיח אנטישמי ואנטי-ציוני. עם זאת, שיח זה ניזון גם מהאופן בו בחרה ישראל לנהל את המלחמה בעזה, בלבנון ובאיראן, ומאלימות המתנחלים בגדה המערבית, כמו גם מהאופן בו נתפסת מעורבות ישראל בפוליטיקה הפנים-אמריקאית. בהקשר הנוכחי, הדימוי של ישראל כמי שגררה את ארצות הברית למלחמה באיראן, ששיבשה את הסדר הבינלאומי ואת שגרת החיים הפנימית בארצות הברית עצמה, ואשר חותרת להאריך את המעורבות האמריקאית בלחימה, תרמה לירידה החדה במעמדה של ישראל. נראה כי הרקע לכך הוא השילוב בין פגיעה רחבת היקף באזרחים פלסטינים בלחימה על ידי ישראל, לבין אמירות של בכירים במערכת הישראלית שהפגינו אדישות לפגיעה זו, וכן קמפיינים מכוונים ושינויים טכנולוגיים.

חשוב להדגיש כי נקודת המבט הפנים-אמריקאית מהווה תמונה חלקית של המצב. במהלך המלחמה נגד איראן הוכיחה ישראל את יכולת שיתוף הפעולה הצבאי בינה לבין ארצות הברית בקנה מידה שמעטות המדינות המסוגלות לו, והפגינה ביצועים מבצעיים יוצאי דופן. פריצת הטאבו על הפעלת כוח אמריקאית גלויה בזירה המזרח תיכונית בשיתוף ישראל ומשטחה עשוי גם הוא לחזק את מעמדה של ישראל מבחינת עתיד היחסים הביטחוניים בין המדינות. אולם, ככל שישראל תיתפס כמי שפעולותיה הכשילו את סיום המלחמה בפעולותיה באיראן או בלבנון, תגבר הביקורת עליה בזירה הפנים אמריקאית.

משמעויות

ההתפתחויות האחרונות במעמדה של ישראל בציבור האמריקאי משרטטות את התהוותו של איום משמעותי על אחד מיסודות הביטחון הלאומי הישראלי. הנתונים מצטרפים לשורת סקרים מהשנים האחרונות, המעידים כי בקרב האוכלוסייה הכללית בארצות הברית לא קיימת כיום אף קבוצת צעירים שרואה את ישראל בחיוב, וכי גם בקרב קהלים מבוגרים יותר מתקבע דימוי שלילי של ישראל.

ובעוד שסיום המלחמה עשוי לשפר את המצב במידת מה, המשך המגמה הנוכחית עלול להוביל בטווח הקרוב למציאות שבה אין לישראל בסיס פוליטי יציב באף אחת מהמפלגות. יש סיבות לחשוש שישראל חווה בימים אלה את היווצרותו של מצב יסודי חדש, שבו היא נתפסת באופן שונה מאשר בעבר. גם אם יחול תיקון מסוים במצב, השפל בנקודת המוצא הנוכחית מבטיח למעשה שהתמיכה בישראל לא תחזור לרמתה הקודמת.

נוכח זאת, ללא שינוי במדיניות ממשלת ישראל סביר כי הדימוי השלילי של ישראל יתקבע, ורמת התמיכה בה תתייבב בשיעור נמוך במידה ניכרת משהייתה בעשורים קודמים. ומשום שהמגמה ניכרת לא רק בקרב הדמוקרטים אלא בשתי המפלגות, מענים שעליהם התבססה ישראל בעבר עשויים להיות בעלי תועלת חלקית בלבד. כך למשל, גם אם המפלגה הרפובליקנית תצליח להגן על הרוב שלה בשני בתי הקונגרס בבחירות האמצע שיתקיימו בחודש נובמבר, ספק אם מטריית ההגנה שישראל התרגלה לה תהיה מובטחת עוד.

עם זאת, ניסיון למצות עד תום את תמיכת הממשל הנוכחי בישראל – למשל על ידי חתירה למטרות מקסימליסטיות בכלל זירות המלחמה, והארכתה אם לא יושגו – עלול לסכל כל אפשרות לשיקום מעמדה של ישראל בעתיד. זאת, משום שהוא יחזק את הדימוי המתהווה של ישראל כמתמרנת את מדיניות ארצות הברית, לעתים אף בניגוד לאינטרסים האמריקאים, ויגביר את הניכור שחשים אמריקאים רבים מישראל. אם כן, התנהלות המניחה שנגזר על המערכת הפוליטית האמריקאית לפנות נגד ישראל, ולא משנה כיצד ישראל תפעל, עשויה להתברר כנבואה המגשימה את עצמה.

פרסום זה התאפשר בזכות שותפות INSS עם קרן משפחת רודמן

עורכי הסדרה: ענת קורץ ואלדד שביט.